

Världens gång

Redaktör: BENGT BENDIX 031-62 47 53. Fax: 031-62 47 67
E-post: vg@gp.se



Pyramidalt pajaseri. En japanskt student har fått för sig att utföra ett slags gymnastiskt program efter gammalt japanskt mönster, en så kallad kampsport kallad kendo, framför sfinxen och pyramiderna i Giza i Egypten. En dag i veckan syns studenten flaxa med sitt bambusvärd. De andra dagarna i veckan syns han rådråka arabiska på universitetet därstades.

Visst pratar de med varandra

EN BANKDIREKTÖR talar i radion om att han brukar prata med andra bankdirektörer. De brukar prata om löner, fallskärmar och annat som kan väcka anstöt. Nu verkar det som om bara det faktum att bankdirektörer pratar vid är det som väcker anstöt. Varför bli uppörd? Det är klart att de pratar vid.

– Hejsan, Rutger! Det är Malcolm.
(Ja, egentligen säger han förstas: – Tjena, Putte! Det är Macke.)

– Jag har fått litet strul med en av pojkarna på börsen. Kan du ta över? Det blir snart en del rabalder i Aftonbluddet, förstår du.

– Visst, det ordnar sig. Från det ena till det andra, ses vi i Båstad i juli?

– Självklart.

VARFÖR SKULLE DE inte pratas vid? De super ihop, spelar tennis, golf och seglar ihop. Jag har sett dem när jag sopade tennisbanorna åt dem en gång i tiden. Då pratade de med varandra. Flera gånger.

Men jag pratade aldrig med dem. Jo, långt senare pratade jag med en liten junior-Macke. Jag frågade om jag fick låna en hacka för att köpa en trafiksäker och miljövänligare bil. Han petade in en massa siffror på datorn och konstaterade med väluppfodrad beklagan att landstinget som arbetsgivare inte kunde erbjuda en ersättning som räckte till för att deras anställda skulle kunna köra trafiksäkra och miljövänliga bilar. Jag skulle, som han sa, bli tvungen att bo i bilen för att ha råd med den.

Det har jag i och för sig gjort en sommar när solen och värmen förvandlade min lilla skåpbil till ett synnerligen hett objekt. Som tur var rasade den ihop innan vintern ens blivit höst, om man nu kan säga så.

MEN ANNARS HAR jag inte pratat med dem. Där emot brukar jag prata med dem som gör samma jobb som jag. Vi pratar pengar och vad som skulle hända om man gör en miss. En patient skulle skadas och kanske dö. Man skulle bli ett fall, utan fallskärm, för ansvarsnämnden.

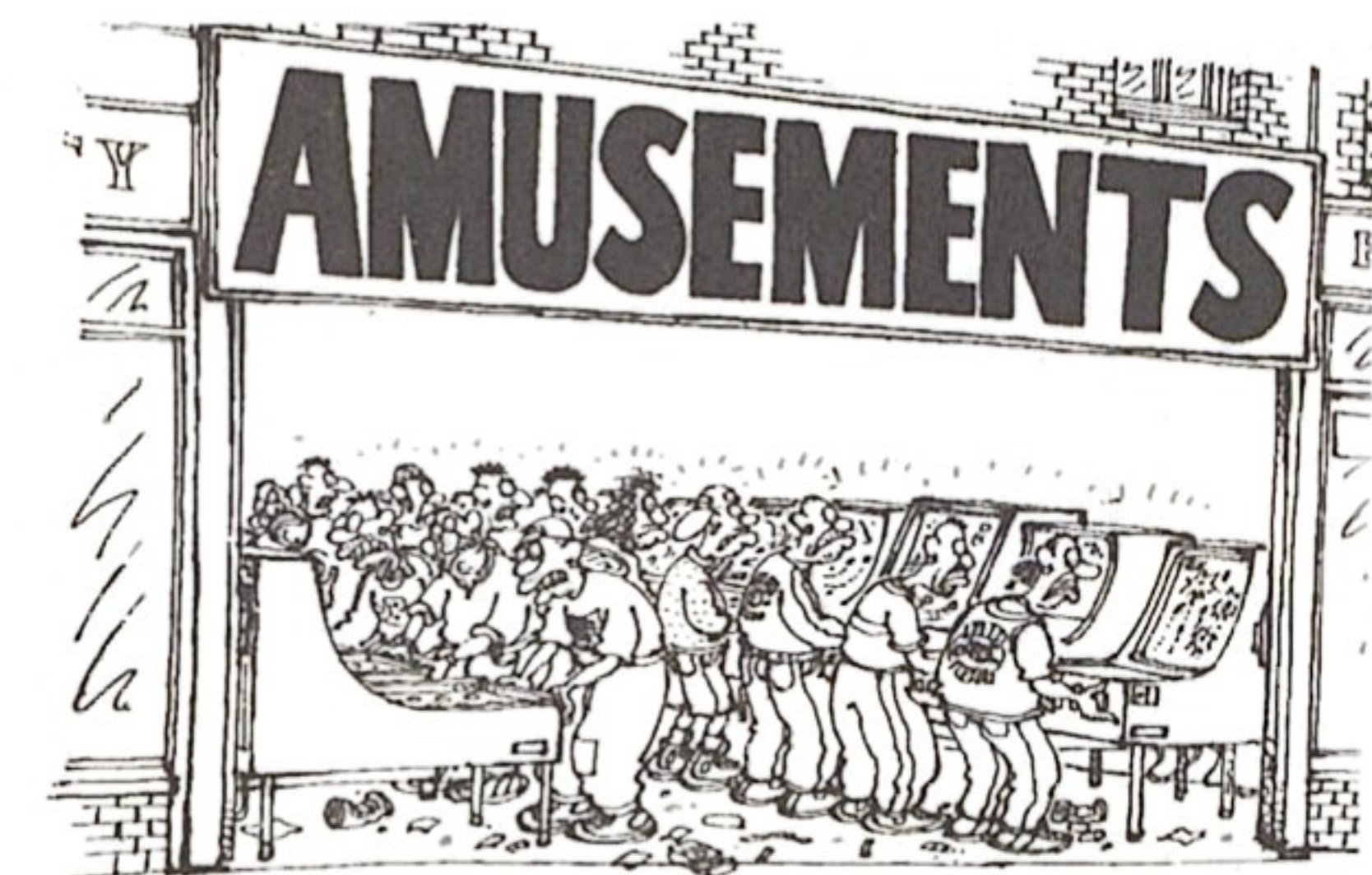
Våra löner lär inte väcka anstöt ens i Aftonbluddet. Det är snarare så att landstinget gör en ren vinst på att ha oss anställda. Är det så att vi inte klarar mat, hyra, transporter och annat får socialen eller föregångargenerationen ta över.

Fast det tas ju från ett annat konto. Kan undras om landstinget har sina pengar på ett konto på banken? Hos Putte och Macke?

Kan undras om landstingsbasarna pratar med Putte och Macke?

Hur som helst är det jag som betalar. Jo, de pratar nog med varandra.

Bertil Wieslander



"Nöjeshall."

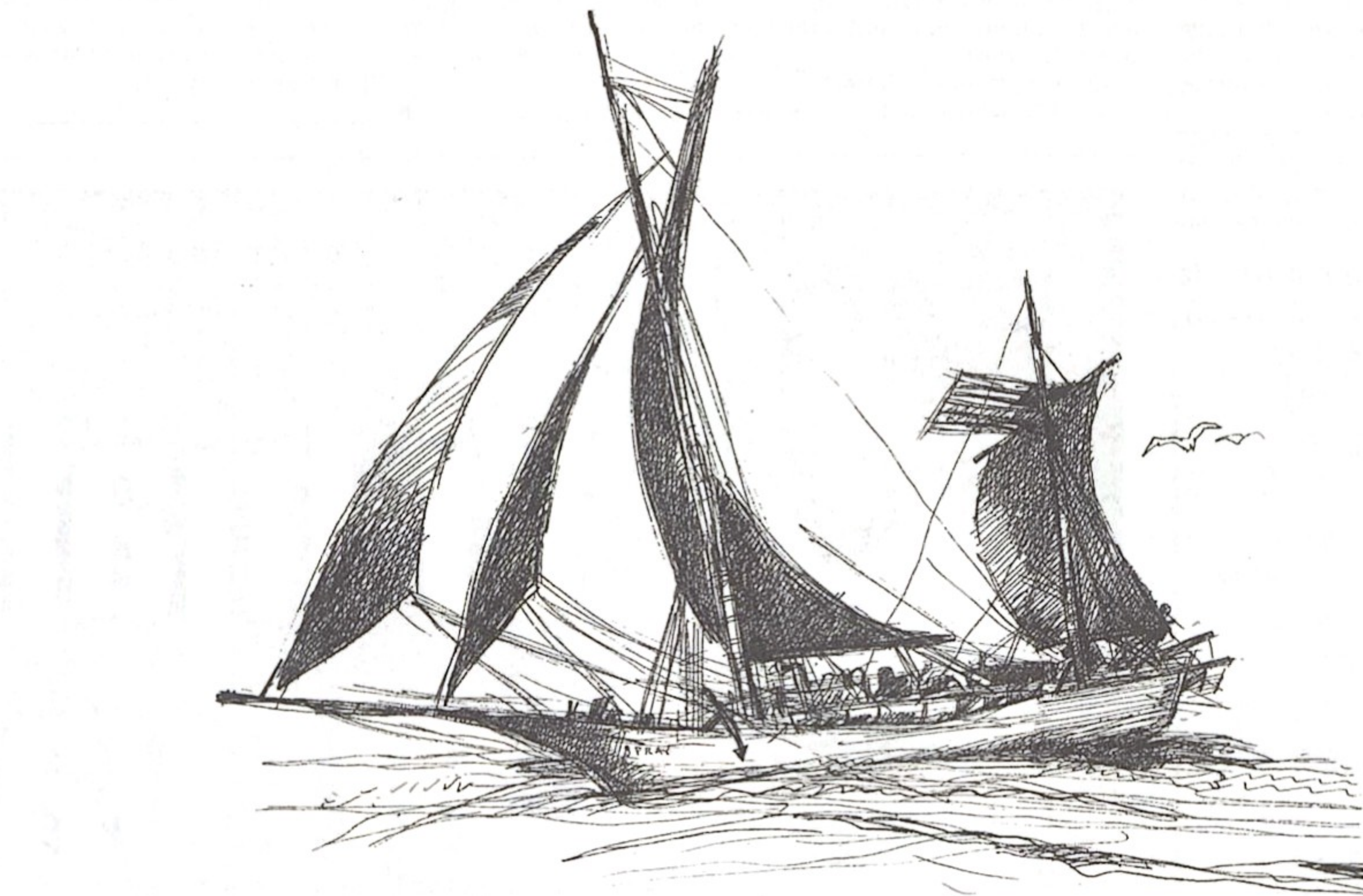
Blondie



Ernie



Kalle och Hobbe



Självsjögande. "Jag tyckte det var roligt att ha en sjöman med Howards erfarenhet ombord som vittne till hur hon seglade utan någon levande varelse vid ratten."

Teckning: ULF SVENINGSON

Utan rorsman genom mörkret

Fortsättning från GP Söndag den 25 juni. Joshua Slocum har gått på grund utanför Sydamerikas kust, men blir räddad.

EN KRAFTIG bogserbåt anlände följande dag. Men, för att göra en lång historia kort, så hade jag redan med hjälp av tysken och en italiener som kallades "Milanos ängel" fått jakten flott och var på väg till hamnen med hommen utsläppt och god, akterling vind. Avenyret stod Spray ganska dyrt, för genom att dunka mot den hårda sanden hade hon förlorat kölskenan och en del av kölen och fick några andra skador som emellertid snart reparerades när jag kom i hamn. Följande dag ankrade jag i Maldonado.

och drog upp åtskilliga stora fiskar.

Kort efteråt seglade Spray till Montevideo dit hon anlände följande dag och hälsades med ångvisslor så att jag kände mig generad och önskade att jag hade kommit dit oförmärkt. Den långa resa jag hade tillryggagållt ensam kanske tycktes folket i Uruguay vara en bragd värd ett visst erkännande. Men jag hade fortfarande så stor del av resan framför mig, och en så farlig del av den, att demonstrationer vid den här tidpunkten tycktes mig på något sätt som att skryta i förväg.



STRÖMMARNA på denna kust är i hög grad beroende av vindarna, och flodvattnet stiger betydligt högre än normalt på hela Uruguays kust vid sydvästlig storm och lägre vid nordostlig. Tidvattnet hade just dragit sig tillbaka vid den nordostliga vind som förde Spray in, och vattnet var ovanligt lågt vid ebbitid, så att ostronbanker hade torrlagts ett långt stycke längs kusten. Andra goda skaldjur förekom också i riklig mängd fast de var ganska små. Jag samlade en massa ostron och musslor medan en inföding som bete fiskade från en klippö

Spray hade nått och jämnt ankrat i Montevideo när ombud för Royal Mail Steamship Company, Messrs. Humphreys & Co skickade bud att de skulle ta upp Spray i docka och reparera henne gratis och dessutom ge mig tjuv pund sterling, vilket de också gjorde förutom mycket annat. Arbetarna i Montevideo lade sig vinn om att göra jakten ordentligt tät. Timmermän lagade kölen och också livbåten (den halva däcksbåten), som de målade tills jag knappt visste om det var en båt eller en fjärl.

Vid julen 1895 var Spray nyutrustad och hade till och med

fått en underbar reservspis som bestod av ett slags stor järntrumma i vilken fanns en massa hål för dragets skull. Ett rör gick från den upp genom däck. Och det var minsann ingen dålig spis. Den var alltid glupsk, till och med på nyfallet, fuktigt trä. Under kalla, våta dagar utanför Eldslandets kust kom den mig väl till pass. Dess enda lucka satt på koppargångjärn som en lärling på varvet med berömvärd stolthet polerade så att de sken som nakterhuset på en P & Q-ångare.

Spray var nu färdig för sjön. I stället för att genast fortsätta sin resa gjorde hon emellertid en utflykt uppför floden och avseglade den 29 december. En gammal vän till mig, kapten Howard, ryktbar från Cape Cod och La Platafloden, följde med till Buenos Aires, dit hon kom följande dag med gynnsam hård vind och ström så att hon överträffade sig själv. Jag tyckte det var roligt att ha en sjöman med Howards erfarenhet ombord som vittne till hur hon seglade utan någon levande varelse vid ratten. Howard satt i närheten av nakterhuset och höll ögonen på kompassen medan jakten höll kursen så exakt man kunde begära. Inte en kvarts streck avvek hon från den. Min gamle vän hade ägt och seglat en lotsjakt på floden under många år, men den här bragden kom honom nästan att tappa andan. "Ta mig tusan om jag någonsin har sett på maken!", utbrast han. Kanske

hade han aldrig gett sin jakt tillfälle att visa vad hon förmådde. Men vad jag särskilt vill påpeka är att Spray seglade i farvatten med undervattensrev och starka strömmar och andra ovanligt besvärliga förhållanden. Kapten Howard tog hänsyn till allt sådant.

UNDER alla år som Howard hade varit borta från sitt barn-doms-hem hade han inte glömt att göra en god fiskstuvning. Och för att bevisa detta hade han tagit med sig några fina fiskar och lagade en rätt som smakade kungligt. När den saftiga stuvningen var färdig kilade vi fast grytan mellan två lärar på kajutdurken så att den inte kunde välta och tog för oss. Och satt och berättade historier vid den medan Spray gled fram utan rorsman genom mörkret på floden. Howard berättade historier om kannibalerna i Eldslandet, och jag berättade om Pintas lots, som hade styrt mitt fartyg genom stormen utanför Azorernas kust, och sade att jag alltid väntade mig att få se honom vid ratten när det blåste storm som nu. Jag vill inte anklaga Howard för att vara vidskeplig – ingen av oss är vidskeplig – men när jag talade om att segla honom tillbaka till Montevideo med Spray skakade han på huvudet och tog i stället en postångare.

SEGLATSEN fortsätter på Vg fredag 30/6.

Från Jesu tid

ISRAELS riksantikvarieämbete tillät på måndagen journalister en första titt på en restaurerad tråbåt som tros härstamma från Jesu tid. Båten återfanns 1986 i Galiléen, sedan två bröder från kibbutzen Ginnosar av en händelse funnit några hellenska mynt. Det dröjer dock minst ett år till innan allmänheten kan beskåda båten.

Närgången nalle

EN NALLE i Naurisvaara i finländska Karelen har blivit alltför närgången och måste därför skjutas, har Finlands jordbruksdepartement beslutat. Björnen, som är två och ett halvt år gammal, blev tam i fjol, då den kom bort från mamma och sökte sig till människor i stället. Nu lufsar den omkring i trädgårdar och tigger mat. Särskilt mycket tycker den om honung, berättar polismästare Partanen. Och människor tycks den också gilla, det sägs att den nafsar i folks byxan. Men trots sin godmodighet kan den bli irriterad – och 600 kilo nalle är inte att leka med.

● Världens längsta stängsel börjar få svåra brister. Det 334 mil långa och 1,8 meter höga stängslet i Australien som byggdes från 1885 och framåt för att hejda dingon (ett slags vildhund) förfaller i takt med att lantbefolkningen överger landsbygden.

Larson

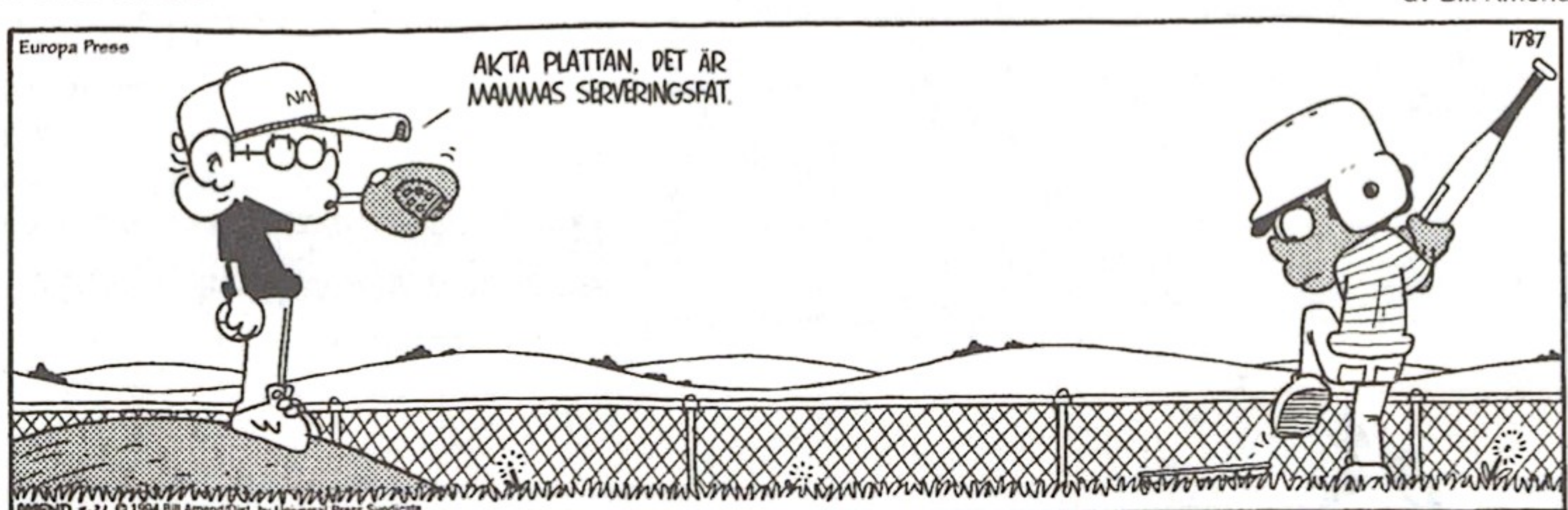


Primitiv restaurangmusik.

Hagbard



Fox Trot



Trollkarlen från Id



Motormusik

DEN moderne tonsättaren Karlheinz Stockhausen har förverkligat en gammal dröm; härom dagen svävade fyra helikoptrar över Amsterdam med tre violinister och en cellist. De spelade, och ljudet sändes till en konsertsal på marken där Stockhausen mixade rotorljud och musik till en i hans öron njutbar blandning. Så förernas musik med modern teknik, sade en rörd Stockhausen efteråt. Han ville egentligen låta festspelen i Salzburg uppleva premiären, men oförstående miljövärdar där hindrade helikoptrarnas harmoni att störa friden i alpdalen.

Erotisk duk

EN MÅLNING av den franske mästaren Gustave Courbet avtäcktes i går i Paris på Musée d'Orsay. Målningen som heter "Världens ursprung" är ett av 1800-talets djärvare verk och visar en kvinna på rygg med särade ben, rödbrunt könsår i förgrunden och delar av ett bröst och en bröstvärta i bakgrunden. Tavlan beställdes 1866 av Osmanska rikets ambassadör i St Petersburg, en känd erotoman, men förvarades väl dold av sin förste ägare. Den nästkommande ägaren gömde målningen bakom en annan duk med dubbelram. Även den siste ägaren har smugit med sitt innehav och förvarat tavlan täckt av plywood, målad av surrealisten André Masson. Men efter 130 år visas den nu för allmänheten.